

„Brandon Mull a szavak varázslója.”

– Rick Riordan –

ÖT KIRÁLYSÁG

ÉGI FOSZTOGATÓK

New York Times bestseller,
a Titokföldre szerzőjétől

Brandon Mull

Brandon Mull

Első könyv

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, 2019

Feldúlt légvárak hevernek partra vetve.

A *Dustland Fairytale* című dalból
Brandon Flowers, a The Killers frontembere

1.

FEJEZET

HALLOWEEN

COLE ÁTFURAKODOTT A FOLYOSÓT ELLEPŐ TÖMEGEN. Kikerült egy ninját, egy boszorkányt, egy kalózt és egy zombimenyasszonyt, de megtorpant, amikor egy ballonkabátos, nemezkalapos, szomorú bohóc oda-intett neki.

– Dalton?

A barátja bólogatott és elmosolyodott, ami furcsán hatott, hiszen az arcára lefelé görbülő száj volt festve.

– Kíváncsi voltam, felismersz-e.

– Nem volt olyan könnyű – felelte Cole megkönnyeb-bülten.

Örült, hogy a legjobb barátja is nagyszabású jelmezt visel, már aggódott, hogy túlzásba esett a beöltözéssel. A folyosó közepén álltak Daltonnal, mellettük mindkét oldalon nyüzsögtek a gyerekek, de nem mindenkin volt halloweenjelmez.

– Akkor este megyünk édességet vadászni? – kérdezte Dalton.

Cole nem válaszolt azonnal. Szorongva gondolt rá, hogy hatodikos lévén talán túl nagyok már ahhoz, hogy háztól házig járjanak, és édességet gyűjtsenek. Nem akart kis ovisnak tűnni.

– Hallottál a szellem járta házról a Wilson utcában?

– A rémkastélyról? – pontosított Dalton. – Én azt hallottam, élő patkányok és kígyók is vannak benne.

Cole bólintott.

– Állítólag a pasi, aki odaköltözött, nagyon otthon van a speciális effektekben, filmforgatásokon is dolgozott. Lehet, hogy a fele sem igaz, de már egy csomó király dolgot hallottam arról a helyről. Megnézhetnénk.

– Persze, jó hogy, engem is érdekel. De azért ne hagyjuk ki a csokikat sem!

Cole elgondolkozott. Végül is *tény*, hogy tavaly látott pár hatodikost a környékükön járkálni halloweenkor. Sőt, volt, aki még idősebbnek tűnt. Amúgy is mit számít, mit gondolnak mások? Ha egyszer ezen az egy napon az emberek ingyen osztogatnak édességet, miért ne használják ki? A szükséges jelmezük már meg is volt.

– Oké. Induljunk minél korábban!

– Simán.

Megszólalt az első jelzőcsengő, figyelmeztetésül, hogy hamarosan kezdődik az óra.

– Akkor megyek – mondta Cole.

– Én is.

Ahogy Cole besétált az osztálytermébe, feltűnt neki, hogy Jenna Hunt már ott ül az asztalánál. Cole mindent megtett, hogy ez a tény ne érdekelje különösebben. Bírta Jennát, de nem *úgy*. Igaz, hogy régebben egyszerre volt izgatott és rémült, amikor Jenna a közelében volt, de most már csak barátok voltak.

Legalábbis Cole ezt mondogatta magának, miközben megpróbált beférni és leülni a helyére, Jenna mögé. Íjászkodáshoz céltáblának használt madárijesztőnek öltözött, a mellkasából meg az oldalából kiálló, tollas végű nyilak nem könnyítették meg a dolgát.

Cole azon tűnődött, vajon tetszik-e neki Jenna. Amikor még kisebbek voltak, talán tetszett. Másodikban a lányoknak volt egy időszakuk, amikor szünetben próbálták elkapni a fiúkat, hogy megcsókolják őket. Undo-rító volt. Mint egy fogócska, csak puszkodással. A tanítók ellenezték a játékot, és Cole is utálta, kivéve, ha Jennáról volt szó. Amikor Jenna üldözte, a szíve mélyén nem bánta volna, ha elkapja.

Az sem Cole hibája volt, hogy aztán a harmadik, negyedik és ötödik évfolyamon sem tudta szem elől téveszteni a lányt. Jenna túlságosan szép volt. Nem csak Cole gondolta így, mert Jenna modellfotói katalógusokban is megjelentek. Sötétbarna haja pont kellő mértékben volt hullámos, sűrű szempilláinak köszönhetően pedig eleve úgy tűnt, mintha ki lenne sminkelve, akkor is, amikor nem volt.

Cole néha elábrándozott azon, mi lenne, ha idősebb fiúk piszkálnák Jennát. Ilyenkor képzeletben mindig betoppant, hogy megmentse hirtelen fellángoló bátorsággal és akciófilmekbe illő karatemozdulatokkal, majd pedig kénytelen volt elviselni Jenna könnyes hálálkodását.

De hatodik osztály elején minden megváltozott. Nem elég, hogy volt közös órájuk, teljesen véletlenül még az ültetési rend is közvetlenül Jenna mögött jelölte ki Cole helyét. Sokszor dolgoztak egy csoportban órákon. Cole megtanult ellazulni Jenna közelében, és lassan

beszélgetni, sőt, viccelődni kezdtek egymással. Kiderült, hogy Jenna sokkal jobb fej, mint Cole remélte. Tulajdonképpen már barátok voltak, úgyhogy Cole szívének igazán semmi oka nem volt rá, hogy hevesebben verjen csak azért, mert Jenna Kleopátrának öltözött.

Cole asztalán egy kijavított dolgozat hevert, rajta piros tintával egy bekarikázott 96-os hirdette, milyen jól teljesített. A többi üres asztalon is ott vártak a dolgozatok. Cole igyekezett nem kíváncsiskodni, de azért így is észrevette, hogy a szomszédjai 72 és 88 százalékot értek el.

Jenna megfordult, hogy ránézzen. Puha, fekete parókáján a frufru olyan egyenes volt, mintha vonalzó mentén vágták volna le. A szemét drámai smink emelte ki, és egy aranyszínű, az elején kígyóval díszített hajráf koronázta meg a jelmezét.

– Te mi vagy? – érdeklődött. – Halott madárijesztő?

– Majdnem – felelte Cole. – Madárijesztő, amit céltáblának használtak.

– Ezek igazi nyilak?

– Igen, de a hegyüket letörtem. Gondoltam, hazaküldenének, ha használható nyilakat hoznék az iskolába, még akkor is, ha halloween van.

– Megint király lett a dogád. Azt hittem, a madárijesztőknek nincs túl sok agyuk.

– Tegnap még nem voltam madárijesztő. Jó a jelmezed.

– Tudod, ki vagyok?

Cole elgondolkodva grimaszolt, mintha Jenna kifogott volna rajta.

– Szellem?

Jenna égnék emelte a tekintetét.

– Tudod, igaz?

Cole bólintott.

– A történelem egyik leghíresebb női alakja vagy: Erzsébet királynő.

– Az ország nem stimmel.

– Csak viccelek. Kleopátra vagy.

– Már megint nem találtad el. Jobban is megerőltethetnéd magad.

– Most komolyan? Én tényleg azt hittem, hogy tudom.

– Kleopátra ikertestvére vagyok.

– Hogy erre nem jöttem rá!

– Lehet, hogy inkább Dorothynak kellett volna öltöznöm, akit eltalált egy csomó nyílvevő. Akkor összeillettünk volna.

– Igen, mi lettünk volna az *Óz, a nagy varázsló* szomorú vége.

– Mert a végén kiderült volna, hogy a varázsló igazából Robin Hood.

Jenna mellett Laini Palmer ült, aki Szabadság-szobornak öltözött. Jenna visszafordult felé, és vele kezdett beszélgetni. Cole az órára pillantott. Még mindig volt pár perc a tanítás kezdetéig. Jennának szokása volt már az első jelzőcsengetéskor bemenni az osztályterembe, és Cole merő véletlenségből szintén rászokott erre. Most egyre több gyerek szállingózott befelé: egy zombi, egy vámpírtündér, egy rocksztár, egy katona. Kevin Murdoch és Sheila Jones viszont a szokásos ruhájukban jöttek.

Amikor Jenna és Laini abbahagyta a beszélgetést, Cole megkocogtatta a lány vállát.

– Hallottál már arról az új rémkastélyról?

– A Wilson utcában? – kérdezett vissza Jenna. – Mindenki erről beszél. Engem nem nagyon tudnak megijeszteni a halloweeni dekorációk. Mindig látom rajtuk, hogy nem igaziak.

– A pasi, aki most költözött oda, állítólag Hollywood-ban dolgozott speciális effektekkel. Azt hallottam, hogy nála vannak igazi dolgok is. Például élő denevérek meg tarantulák, és kórházból elhozott, amputált testrészek.

– Az azért már elég ijesztő lehet – ismerte be Jenna.

– De hiszem, ha látom.

– Állítólag ingyenes. Mész délután édességet gyűjteni?

– Aha, Lacie-vel meg Sarah-val. Te?

– Én Daltonnal terveztem.

Cole megkönnyebbült, hogy Jenna is követi még a „csokit vagy csalunk!” hagyományt.

– Tudod a pontos címet? – érdeklődött Jenna.

– A szellemjárta házét? Felírtam valahová.

– Meg kéne nézni, igaz-e, amiket mondanak. Van kedved találkozni hét körül?

Cole igyekezett közömbös arcot vágni.

– Hol?

– Tudod, van az a ház a sarkon, ahol egy öregember lakik, és előtte van az az óriási zászlórúd.

– Persze, ismerem.

A környéken mindenki ismerte azt a házat. Kis, földszintes épület volt, a zászlórúd az előkertben pedig felhőkarcolóként magasodott. Az öregember veterán katonának tűnt. Minden reggel és este felhúzta, majd leengedte a zászlót.

– Akkor ott találkozunk?

– Hozd majd a címet!

Cole elővett az iskolatáskájából egy füzetet, és kinyitotta. A házi feladatát akarta előkészíteni, de közben elkalandoztak a gondolatai. Még sosem találkozott Jennával az iskolán kívül, de azért ez még nem számított

randinak. Egy csomó másik gyerekekkel együtt mennek, hogy megnézzék, tényleg olyan félelmetes-e az a híres kísértetkastély.

Mr. Brock pár perc múlva bele is kezdett az órába. Tetőtől talpig cowboyjelmezt viselt, nadrággal, kalappal, seriffjelvénnnyel, ami nagyon megnehezítette, hogy a gyerekek komolyan vegyék.

Cole Dalton mellett ment, fél lábbal a padkán, a másikkal lent az úton. Még mindig nyilaktól meredező madár-ijesztőnek volt öltözve. A nyakánál kibújó szalmaszálak folyton csiklandozták az állát. Dalton továbbra is szomorú bohóc volt.

– Jenna a zászlórudat mondta? – pontosított Dalton.

– Azt mondta, a háznál. Nem konkrétan a kertben.

Dalton kissé felhúzta a kabátja ujját, hogy megnézze, mennyi az idő.

– Korán odaérünk.

– Csak egy kicsivel korábban.

– Amúgy ideges vagy?

Cole szemrehányó pillantást lövellt Dalton felé.

– Nem félek a kísértetjárta házaktól.

– Nem is arra gondoltam – tisztázta Dalton. – Te mindig is odavoltál...

– Dehogysis, Dalton, hagyjuk már ezt! – szakította félbe Cole. – Ne hülyéskedj! Semmi ilyen nincs. Csak barátok vagyunk.

Dalton szemöldöke fel-le táncolt.

– A szüleim is azt mondják, hogy először csak barátok voltak.

– Fúj, hagyd abba! – Cole nem engedhette, hogy Dalton bármi olyat tegyen vagy mondjon, amiből Jenna

rájöhetne, hogy szépnek tartja. – Nem kellett volna elmondanom, hogy régebben tetszett. Az már ezer éve volt. Most csak buliból megyünk együtt.

– Úgy látszik, elég sokan leszünk – bökött előre Dalton.

Igaza is volt. Jenna hét másik gyerekkel együtt várt rájuk, köztük három fiúval, és még mindig a Kleopát-ra-jelmezt viselte.

– Itt is vannak – jelentette ki. – Akkor mehetünk.

– Hoztam a címet – jegyezte meg Cole.

– Én tudom, hol van az a ház – felelte Blake. – Már jártam arra ma délután.

– És milyen? – érdeklődött Dalton.

– Nem mentem be. Csak a közelben lakom – magyarázta Blake.

Cole ismerte a fiút az iskolából. Az a fajta volt, aki szerette magához ragadni az irányítást, és sokat beszélt. A szünetekben is mindig ő akart lenni a kapus, pedig nem volt igazán ügyes.

Elindultak, Blake vezette a kis csapatot. Cole Jenna mellé került.

– Amúgy hogy is hívnak? – kérdezte.

– Mármint? Kleopátra!

– Nem, mert te az ikertestvére vagy.

– Tényleg. Mit tippelsz?

– Irma?

– Nem tűnik túl egyiptominak.

– Tut királynő?

– Oké, az jól hangzik – kacagott Jenna könnyedén, aztán odébb lépett a barátnőjéhez, Sarah-hoz, és vele kezdett beszélgetni.

Cole hátramaradt, és Dalton mellett kötött ki.

– Gondolod, hogy ez a hely komolyan ijesztő lesz? – kérdezte Dalton.

– Ajánlom neki! Én már nagyon kíváncsi vagyok.

Blake gyors tempót diktált. Sebesen haladtak a céljuk felé, lehagytak egy csapat műanyag szuperhősálarcos kisgyereket is. A legtöbb házon nem vitték túlzásba a halloweeni dekorációt, és volt, amin semmi sem volt. Néhánynál viszont olyan szabályosan faragott sütőtöklámpások álltak, hogy nyilvánvalóan sablont használtak a kivájásukhoz.

Dalton könyékkel oldalba bökte Cole-t, egy bejárati ajtó felé biccentve. Az ajtóban egy pufók boszorkány épp normál méretű Twix szeleteket osztogatott a várakozó gyerekeknek.

– Nekünk már mindegy – emelte meg Cole az édességgyűjtő zsákját. – Már így is tömve vagyunk.

– De nincs benne túl sok normál méretű csoki – ellenkezett Dalton.

– Sok kis Twix is épp annyira jó – felelte Cole, noha nem volt benne biztos, hogy van-e egyáltalán bármilyen Twix is a zsákjában.

– Azt hallottam, van pár igazi hullájuk is – harsogta éppen Blake. – Olyan holttestek, amiket tudományos célra ajánlottak fel, de ellopták, és halloweeni kelléknek használják.

– Gondolod, hogy ez igaz? – tűnődött Dalton.

– Kétlem – felelte Cole. – Tuti börtönbe kerülnének érte.

– Honnan veszed? – nézett rá kihívóan Blake. – Te loptál már hullát?

– Nem – vágta rá Cole –, anyukádnak nem volt elég pénze, hogy felbéreljen.

Ezen mindenki nevetett, Blake pedig elhallgatott. Cole mindig is jól tudott visszavágni. Ez volt a leghatásosabb védekező taktikája, és a többi gyerek általában békén is hagyta.

A séta hátralévő részében Cole igyekezett kitalálni valami ürügyet, hogy Jenna mellett mehessen. Sajnos mostanra a lányt egyik oldalról Lacie, a másikról Sarah vette közre, és bár Cole már elég sokat beszélgettett Jennával ahhoz, hogy természetesen tudjon viselkedni a közelében, Lacie és Sarah más kérdés volt. Nem bírta összeszedni a bátorságát, hogy csak úgy odalépjen, és belevágjon a társalgásukba. Minden lehetséges kezdőmondat, ami eszébe jutott, bénának és erőltetettnek tűnt. De legalább Dalton alaposan meggyőződhet arról, hogy Jennával csak barátok.

Cole közben az útvonalra is figyelt. Titokban remélte, hogy Blake rossz irányba viszi őket, de a fiú nem hibázott. Amikor a szemük elé tárult a kísértetkastély, Blake úgy mutatott rá, mintha legalábbis személyesen díszítette volna fel.

A ház remek halloweeni hangulatot árasztott, alaposabban dekorálták, mint a legtöbb épületet. Egypár műholló üldögélt a tetőn, az ereszről pedig pókhálós függönyök lógtak. Az egyik töklámpás magokat és pépet hányt, beterítve a járdát. A ház előkertjében kartonból készült sírkövek sorakoztak, itt-ott felbukkant pár műanyag kéz vagy láb is, amint épp kinyúlt a föld alól.

– Nem is rossz – állapította meg Dalton.

– Nem tudom – válaszolta Cole. – Annyira felfűjták az egészet, minimum gránit sírtömböket vártam volna igazi emberi csontvázakkal. Vagy szellemhologramokat.

– Lehet, hogy a legjobb dolgokat bentre tartogatják – vélte Dalton.

– Meglátjuk – mormolta Cole, és megállt, hogy alaposan tanulmányozza a díszletet.

Miért ilyen csalódott? Miért olyan fontos, mennyire lenyűgözőek a kellékek? Mert ő beszélte rá Jennát, hogy jöjjenek ide. Ha a kísértetkastély tényleg menő, akkor Cole-nak is jut egy kevés a dicsőségből. De ha béna, akkor Jenna hiába jött el ilyen messzire. Tényleg ez volt a baj? Esetleg csak amiatt volt ilyen bosszús, mert alig beszélt Jennával.

Blake lépett elsőként az ajtóhoz, és bekopogott, míg a kilenc másik gyerek köré sereglett a verandára. Az ajtót egy hosszú hajú, borostás férfi nyitotta ki, akinek a fejéből egy húsvágó bárd állt ki, a sebből pedig patakzott a vér.

– Biztos ő az a speciális effektus pasi – dünnyögte Dalton.

– Nem biztos – felelte Cole. – Elég sok a vér, de azért lehetne durvább.

A halálosan megsebesült férfi odébb lépett, hogy engedje őket a házba. Bent szünet nélkül villogott egy stroboszkóp. Szárazjég füst gomolygott a padló felett. Alufólia borította a falakat, amik így megsokszorozva tükrözték vissza a vibráló fényt. A berendezés pókhálóból, koponyákból és díszes gyertyatartókból állt. Egy talpig páncélba öltözött lovag indult meg feléjük, óriási kardot emelve a feje fölé. A fényhatások miatt a mozgása szaggatottnak tűnt. Pár lány felsikoltott.

A lovag leengedte a kardját. Egy kicsit még mozgott, főleg egyik oldalról a másikra, próbálta kiaknázni a hatást, de már kevésbé volt fenyegető, hiszen nem vitte véghez a támadást. Nyilván rájött, hogy már senki nem fél tőle, mert átváltott robotszerű táncmozdulatokra. Néhány gyerek elnevette magát.

Cole egyre csalódottabban grimaszolt.

– Miért volt ettől mindenki annyira oda? – kérdezte Daltontól.

– Miért, mit vártál?

Cole vállat vont.

– Veszett farkasok élet-halál harcát.

– Nem rossz ez – vigasztalta Dalton.

– Túl nagy volt a hírverés – füstölgött Cole. – Ennél többet vártam a helytől.

Megfordult, és Jennát pillantotta meg maga mellett.

– Te megijedtél?

– Nem igazán – válaszolta a lány, felmérve a terepet.

– Nincsenek testrészek. De azért kitettek magukért.

Az ormótlan lovag visszavonult a bűvőhelyére, a hús-vágó bárdos alak pedig nekiállt édességet osztogatni. Igaz, hogy kis méretűeket, de mindenki kapott kettőt vagy hármat.

Aztán egy idősebb, rendetlen hajú srác ballagott be a szobába. Nagyon vékony volt, nagyjából főiskolás korú, és sima farmer meg *Bú!* feliratú, narancsszínű póló volt rajta, ezen kívül semmiféle jelmezt nem viselt.

– Elég ijesztő volt ez az egész? – érdeklődött flegmán.

Pár lány igennel válaszolt, de a legtöbb gyerek hallgatott. Cole úgy érezte, udvariatlanság lenne megmondani az igazat.

A főiskolás fiú összefonta csontos karjait.

– Nem igazán tűntök ijedtnek. Akarja valaki látni az igazán rettentő részt?

Komolyan beszélt, de akár valami favicc beugratós kérdése is lehetett volna.

– Persze – vágta rá végül Cole, és Jenna meg mások is csatlakoztak hozzá.

A srác úgy méregette őket, mintha tábornok lenne, és ez az új csapata nem ütné meg a mércét.

– Rendben, ha ti mondjátok... De előre szólok: ha az itteni cuccok közül bármi egy kicsit is félelmetes volt, ne gyertek tovább!

Két lány a fejét rázva hátrált az ajtó felé. Egyikük megfordult, és Stuart Fulsom vállára borult. Stu is elment velük.

– Nézd már Stut – mormogta Cole Daltonnak. – A hős-szerelmes!

– Egyáltalán minek jöttek ide azok a lányok, ha egyszer nem is akarnak igazán megijedni? – panaszkodott Dalton.

Cole csak vállat vont. Ha Jenna is meggondolta volna magát, vajon ő követte volna? Talán igen, ha Jenna is remegve bújt volna hozzá...

A maradék hét gyerek követte a *Bú!* pólós srácot, aki keresztülment egy szokványos konyhán, és megállt egy sima bronzfogantyús, fehér ajtó előtt.

– Lent van az alagsorban. Én nem megyek veletek. Biztosak vagytok benne, hogy le akartok menni? Tényleg nagyon durva!

Blake kinyitotta az ajtót, és elindult lefelé. Cole és Dalton összenéztek. Ha már eddig eljöttek, kizárt, hogy most szálljon inukba a bátorságuk. A többiek közül sem hátrált meg senki.

2.

FEJEZET

RÉMSÉGEK PINCÉJE

COLE JENNA UTÁN LÉPETT BE A SÖTÉT ALAGSORBA. Anyikorgó lépcső lenti végétől nem messze fekete függönyök lógtak a mennyezettől a padlóig, sötétbe borítva szinte az egész teret. Egyetlen fényforrásként egy alacsony székre állított, régimódi lámpás szolgált, ami olyan mocskos és rozsdás volt, mintha egyenesen a vadnyugatról került volna ide.

Dalton megrángatta Cole ruhaujját. Az arcán drámai árnyékok táncoltak, a szomorúbohóc-sminkje így még kísértetiesebbnek hatott. Az egyik orcáján a csillámporral fölfestett könnycsepp visszaverte a lámpás tompa fényét.

– Az a srác – suttogetta Dalton, aki utolsóként jött le a lépcsőn – bezárta az ajtót.

– Hogy?

– Az a *Bú!* pólós srác. Amikor becsukta utánunk az ajtót, hallottam egy kattanást, úgyhogy kipróbáltam. Be vagyunk ide zárva.

Cole sóhajtva pillantott fel a lépcsőn.

– Valószínűleg csak azért csinálta, hogy fokozza a feszültséget.

– Nekem akkor sem tetszik – kötötte az ebet a karához Dalton.

Cole azóta barátkozott Daltonnal, amióta első osztályos korában ide, az arizonai Mesába költöztek Boise-ből. Sok közös kedvencük volt könyvek és videójátékok terén is. Mindketten fociztak, és szerettek bringázni is. De Dalton hajlamos volt minden semmiségen felizgatni magát.

Cole emlékezett rá, hogy egyszer a moziban Dalton véletlenül a mosdóban felejtette a jegyét a film kezdete előtt, és végig azon aggódott, hogy majd elkapják, és meggyanúsítják, hogy belógott. Végül oda is ment az egyik ott dolgozóhoz, és bevallott mindent az elvesztett jegyről. Persze mondták neki, hogy nincs semmi baj.

– Csak a hatás kedvéért csinálta – nyugtatta meg Cole a barátját. – Még félelmetesebbé próbálja tenni.

Dalton a fejét rázta.

– Csendesen csinálta, alig hallottam meg. Milyen hatást akart vele kelteni, ha egyszer senki nem hallja?

– De te észrevetted. Ellenőrizted, hogy nyitva van-e az ajtó, és megrémültél. Úgy tűnik, profin csinálja.

– Vagy pszichopata.

Az öt másik gyerek a lépcső aljánál téblábolt. Blake guggolva vizsgálta a lámpást, aztán a függönyhöz lépett, és megrángatta az egyiket:

– Erre gyertek!

Amint félrehúzta a súlyos anyagot, egy jól megtermett férfi tárult a szemük elé. A lámpás fényében látott, hogy szinte teljesen kopasz, csak két borzas hajkupac meredezett a feje két oldalán. Széles, lapos orra alatt rendetlenül lógó, hatalmas bajusz nőtt, az egyik

fülcimpájából pedig egy kis csont lógott ki dísz gyanánt. Durva posztóból összefércelt kezeslábasán látszott, hogy nem boltban vásárolták. Meztelen, izmos vállát göndör szőrszálak borították.

A gyerekek közül volt, aki ugrott egyet ijedtében, volt, aki hátralepett, Lacie sikított is. A nagydarab idegen elvigyorodott erre a reakcióra. Két foga furcsa volt, mintha valamilyen értéktelen, szürke fémből készült volna.

– Készen álltok a rémségekre? – kérdezte várakozásteljesen. A hanglejtése déli akcentusra emlékeztetett. Összedörzsölte kövér kezét.

Cole Daltonra pillantott. Talán igaza volt a barátjának, neki sem tetszett, hogy egy ilyen elborult alakkal vannak ide bezárva.

– Kicsoda maga? – kérdezte Jenna.

– Én? – hunyorított a férfi Jennára. – Nem azért jöttetek ide, hogy a frászt hozzuk rátok?

– De igen – felelte Blake.

A nagydarab idegen kacsintott.

– Én majd gondoskodom róla, hogy megkapjátok, amiért jöttetek. Körbevezetlek itt lent, de ajánlom, hogy viselkedjetek! Tilos bármihez is hozzányúlnotok!

Dalton közelebb lépett Cole-hoz, Jenna pedig megfogta a barátnője kezét.

– Hamnek hívnak – közölte a férfi, és kézbe vette a lámpást. Izzadságtól és kosztól bűzlött. – Ma este olyan borzalmakat mutatok nektek, amilyeneket még sosem láttatok. Biztosak vagytok benne, hogy ezt akarjátok?

– Az ajtó be van zárva – szólalt meg Dalton erőtlenül, állával a lépcső felé bökve.

Ham Daltonra meredt.

– Ez esetben jobban teszitek, ha velem tartotok.

Félrehúzta a függönyt, és Blake már indult is előre. Cole és Dalton zárta a sort. Mindig is az alacsonyabb gyerekek közé tartoztak a korosztályukban, így alig értek fel Ham mellkasáig. Amikor ők is beléptek a függöny mögé, a férfi elengedte, és a textília visszahullott a helyére.

A következő rész szintén sötét függönyökkel volt körbevéve. A padlón csontok heverték, volt, amelyik kissé már megsárgult, megrepedt, vagy épp letört belőle egy darab. Az emberi csontok közé ismeretlen állati csontok is keveredtek. A kis tér egyik felén egy bevásárlókosci nagyságú koponya hevert, amiből két vastag, törött agyar meredt ki. Ez nem lehetett igazi, olyan hatalmas volt, hogy Cole semmilyen állatot nem tudott maga elé képzelni, ami így nézhetett ki, az őskoriakat is beleértve. De éppolyan igazinak tűnt, mint a többi csont, ami valószínűleg azt jelentette, hogy mindegyik utánzat.

Blake felemelt egyet, ami karcsontnak tűnt.

– Nagyon élethű.

– Olyan igazi, mint te magad – válaszolta Ham.

– Fussatok! – kiáltotta egy gyerekhang valahonnan a bal oldali függönyök mögül. – Már majdnem túl késő! Meneküljetek! Ez nem...

A hang hirtelen elhallgatott, Ham pedig elvigyorodott.

– Ezt nem kellett volna hallanotok. Ne is törődjetek vele!

Dalton aggódva pillantott Cole-ra, akinek el kellett ismernie, hogy az iménti figyelmeztetés ügyes része a műsornak. Nagyon is komolynak tűnt. Ham is nyugtalanító jelenség, olyan, mint akinek kicsit elmentek ott-honról: nem túlságosan okos, de nagy, félelmetes, és nem

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

biztos, hogy épelméjű. Tökéletes választás a halloween-túra vezetőjének. Talán profi színész?

A terem távolabbi zugában szétnyílt a függöny, és egy alacsony, napbarnított bőrű nő lépett elő. Zömök testalkata volt, a szája két széle felett fekete bajuszsálak meredeztek, kócos, fekete hajába ősz szálak vegyültek. Az öltözete egymásra dobált, rongyos rétegekből állt.

– Ez az utolsó csapat – jelentette ki a nő Hamre nézve.
– Ansel indulni akar.

– Ansel a főnök – válaszolta Ham.

A nő most a látogatókhoz fordult.

– Azért jöttetek ide, hogy megrémítsünk benneteket. De mit tudtok ti a félelemről? Mit tudtok a nehézségekről? Egy puhány, zsírral kipárnázott világból jöttök, ahol csupa puhány, zsíros közösség él, akik mind puhány, kövér gyerekeket nevelnek. Miféle világ az, amelyik a bénító pusztaságnak ad ünnepnapot? Olyan világ, aminek fogalma sincs, milyen zord tud lenni a kopárság. Olyan világ, ahol a sivárság már ismeretlen.

– Ez most ilyen oktató jellegű lesz? – sóhajtott Blake kétségbeesetten.

A nő elmosolyodott.

– Meghiszem azt, nagyon is oktató jellegű lesz. Azért jöttél ide, fiú, hogy a hideg futkosson a hátadon, és ezt meg is kapod.

– Remélem is – közölte Blake. – Ezek a csontok körülbelül annyira ijesztőek, mint egy múzeum.

– Ha lenne eszed, a csontok már halálra ijesztettek volna – válaszolta a nő. – A csontok figyelmeztetések. Sőt, trófeák. Azért jöttetek ide, hogy megízleljétek a félelmet, és úgy tisztességes, ha ezért jutalmat kaptok. A félelem viszonylagos. Ami félelmetes az egyik embernek,